

τὰ ὄργανα τοῦ ἄνθους, δηλαδή ὁ κάλυξ, ἡ στεφάνη, οἱ στήμονες καὶ ὁ ὕπερος.

Περὶ ἐκάστου δὲ τούτων θὰ ὁμιλήσωμεν χωριστὰ, καὶ μετὰ λεπτομερείας, εἰς τὸ προσεχές μας μάθημα.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΩ.

Κύριε συντάκτα,

Καταχωρίσατε, ἐὰν ἐγκρίνατε, εἰς τὸ παρὰ πάντων πολλὰ τιμώμενον καὶ κοινωφελέστατον ὕμνων περιοδικὸν τὰς ἐξῆς ἀνεκδότους ἐπιγραφὰς τῆς νήσου Κω, ἀντιγραφείσας ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἐνоруχθεῖσων πλᾶκῶν, ἐν τῇ οἰκίᾳ δὲ τοῦ Κ. Δ. Πλατανίστου κατατεθειμένων, ἀνδρὸς ἐντρίβοῦς περὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, τοῦ μόνου δυστυχῶς ἐν Κω ἐμπνεομένου ὑπὸ ἄκρου ζήλου πρὸς πᾶν ἀρχαῖον μνημεῖον οὗ ἕνεκα καὶ πολλὰ τῶν ἐπιγραφῶν εὗρον δαπάναις καὶ ἀξιεπαινοῖς αὐτοῦ πόνοις ἱερὸν ἄσυλον ἐν ἰδιαιτέρῳ Μουσείῳ μετὰ καὶ τινων γλυπτικῶν ἔργων. Ἐστὲ δὲ ὑπερβέβαιοι περὶ τοῦ ἀνεκδότου τῶν ἐπιγραφῶν τούτων.

Δέχθητε κτλ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 12 Νοεμβρ. 1866.

Σ. Κ. ΠΑΝΤΕΛΙΑΔΗΣ.

Α'.

Τιβέριος ¹ Καῖσαρ ὁ Κ[αῖσα]ρος υἱὸς Σεβαστοῦ ² Δημ[αρχικῆ]ς ἐξουσίας τὸ ἐπτακαι[δέκατ]ον αὐτοκράτωρ τὸ ζ Κωίων ἀρχ ου . . . μω χαίρειν. Ἀποδόντων τῶν ὑμετέρων πρέσβειων τό τε ψήφισμα ὑμῶν καὶ ἃς ὑπέθεσθε αὐτοῖς περὶ [ὧς] με ἐντολὰς τῆς μὲν διαθήσεως ³ ὑμᾶς τῆς πρὸς ἑμαυτὸν ἐπαιν[ῶ], ἐκείνας δὲ καὶ πρότερον υ

. . . . τὴν υ

Σχόλ. 1) Τιβέριος ὁ Καῖσαρ, υἱὸς θετοῦ τοῦ πρὸ αὐτοῦ αὐτοκράτορος Σεβαστοῦ, ὑπῆρξεν αὐτοκράτωρ Ρώμης ἀπὸ 10—37. μ. Χ. Τῷ 23^ῳ δὲ ἔτει, ὃ ἔστι τῷ 13^ῳ τῆς αὐτοκρατορίας Τιβερίου, πέμπουσιν οἱ Κῳοὶ πρεσβεῖαν εἰς Ρώμην, ὡς ὁ Τάκιτος (Χρον. 4, 14) βεβαιοῖ, ζητοῦντες νὰ ἐνισχυθῇ τὸ ἀρχαῖον δίκαιον τοῦ ἀσύλου τοῦ παρὰ Κῳοῖς Ἀσκληπείου διὰ τε τὴν ἀρχαιότητα αὐτοῦ καὶ τὴν πρὸς τοὺς Ρωμαίους γενομένην παρὰ τῶν Κῳων εὐεργεσίαν, εἰσαγαγόντων τοὺς πρόσφυγας Ρωμαίους ἐν τῷ Ἀσκληπείῳ, ὅτε κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μιθρι-

δάτου ἐφρονέοντο οἱ Ρωμαῖοι ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν καὶ τὰς νήσους.— Πρὸς τὸ ἱστορικὸν τοῦτο πιθανῶς συναπτεόν καὶ τὴν προκειμένην εἰς τοὺς Κῳοὺς ἀπάντησιν τοῦ Τιβερίου. Ἀλλ' ἡ μὲν ἐπιστολὴ ἐπέμφθη τοῖς Κῳοῖς ἐν τῷ 7^ῳ τῆς αὐτοκρατορίας Τιβερίου, ἦτοι τῷ 17^ῳ ἔτει μ. Χ., ἐνῶ ἡ πρεσβεΐα τῷ 23^ῳ μ. Χ. κατὰ Τάκιτον. Ἄν λοιπὸν ἡ ἐπιγραφὴ ἢ ὁ Τάκιτος σφάλῃ χρονολογικῶς, ἢ ἄλλοίαν τινὰ ὑπόθεσιν ἀφορᾷ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, περὶ τούτου κρινέτω ἕτερος.— Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ ψηφίσματος καὶ τῶν πρὸς Τιβέριον ἐντολῶν σκεπτεόν. Διάφορον ἄρ' ἂν γε τὸ περιεχόμενον τοῦ ψηφίσματος ἢ ταὐτὸ τῶ τῶν ἐντολῶν; Εἰ δὲ διάφορον, αἱ ἐντολαὶ ἀπέδλεπον τὴν τοῦ Ἀσκληπείου ὑπόθεσιν, ἢ οὐ; Ἀνέρικτα ἀληθῶς, τὸ γ' ἐπ' ἐμοί.— Ἐνταῦθα ἴσως δὲν εἶναι ἄκαιρον νὰ καταλέξωμεν καὶ σποραδικὰς τινὰς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων περὶ τῆς κατ' ἰδίαν σχέσεως τῶν ἀρχῶν τῆς Ρώμης πρὸς τοὺς Κῳοὺς, ἐν περιλήψει. Α). Τοῦ Τιβερίου τοῦτου ὁ πατὴρ ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν πατρὺς, Σεβαστὸς ὁ αὐτοκράτωρ, ἀπεστέρησε τὸ Κωικὸν Ἀσκληπιεῖον τῆς Ἀναδυομένης Ἀφροδίτης, ἀριστουργήματος τοῦ Κῳοῦ Ἀπελλοῦ, ἀναθεῖς αὐτὴν τῷ πατρὶ τοῦ Καῖσαρι ὡς τὴν ἀρχηγέτιν τοῦ γένους αὐτοῦ, ἀποζημιώσας ὅμως τοὺς Κῳοὺς μὲ τὴν ἄφασιν ἑκατὸν ταλάντων τοῦ προστεταγμένου αὐτοῖς φόρου (Στραβ. 14, 637 — Πλιν. 35, 10, 36). Β). Πόπλιός τις Τουρούλλιος συγκλητικὸς Ρωμαῖος καὶ τῶν συνωμοτῶν τοῦ Ιουλίου Καῖσαρος εἰς, διέταξε νὰ κόψωσιν ἅπαντα τὰ δένδρα τοῦ ἄλσους τοῦ Ἀσκληπείου πρὸς κατασκευὴν νηῶν. Εἰς ἀμοιβὴν δὲ τῆς ἱεροσυλίας αὐτοῦ μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ Μ. Ἀντωνίου ἀποσταλεῖς εἰς Ἀλεξανδρείαν εἰς τὸν Αὐγούστον Καῖσαρα ἐφρονέθη κατὰ διαταγὴν τούτου. Ἐγένετο δὲ τοῦτο περὶ τὰ 50 π. Χ. (Πολυβ. 54, 8 — Βαλερ. Μαξ. 4, 49). Γ) Κλαύδιος ὁ μετὰ τὸν Καλιγούλαν αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης (μ. Χ. 41—54) ἱκανοὺς στεφάνους τῆς Κῳας νήσου πλέκει ἐνώπιον τῆς συγκλήτου, καὶ προτείνει τὴν ἄφασιν τοῦ ὅλου φόρου τῶν Κῳων διὰ τε τὴν ἀρχαιότητα αὐτῆς, ἀναγούσης τὴν ἀρχὴν εἰς Κῳων τὸν πατέρα τῆς Ἀητοῦς, τὴν εὐκλειαν τοῦ πολιούχου αὐτῆς Θεοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τὰς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκδουλεύσεις αὐτῆς παραγαγούσης τοιοῦτους περικλεεῖς ἰατροὺς (Τακ. Χρον. 12, 64). Ἀληθῶς ὅμως τοσοῦτον ἐντόνως ὁ Τιβέριος ὑπὲρ τῶν Κῳων ἠγόρευσεν ἐνδιδοὺς εἰς τὰς παρακελεύσεις τοῦ ἱατροῦ αὐτοῦ Ξενοφῶντος τοῦ Κῳοῦ, ὡς ὁ ἴδιος Τάκιτος μαρτυρεῖ. Δ) Ηρώδης ὁ μέγας «γυμνασιαρχίας ἐπετησίους τε καὶ διηνεκές προσόδους ἐδωρήσατο τοῖς Κῳοῖς, κατατάξας ἵνα μηδέποτε ἐκλείπῃ τὸ γέρας» (Ιωσηφ. Βιβλ. Α, 24). Αἰτία δὲ τῆς πρὸς τοὺς

Κόβους εὐνοίας Ἡρώδου, ἣν πιθκῶς ἢ μεταξὺ Φίλωνος τοῦ Κόβου υἱοῦ Ἀγλάου, φύσει δὲ Νίκωνος φίλια καὶ Ἡρώδου τοῦ Ἀντίπα υἱοῦ τοῦ μεγάλου Ἡρώδου καὶ τετράρχου τῆς Γαλιλαίας καὶ Περσίας (Ἰωσηφ. Ἰουδ. Ἀρχαιολ. Βιβλ. 17, 8—2, 49) (μ. Χ. 3—39), δι' ἣν ὁ Φίλων καὶ ἀνδριάντα τῷ ξένῳ καὶ φίλῳ αὐτοῦ ἔστησεν, ὡς δηλοῖ ἡ παρὰ Boeck ἐπιγραφὴ (Corp. Inscript. Αριθ. 2502). Ε) Κατὰ τὸν κατὰ Περσέως πόλεμον τῶν Ῥωμαίων (168 π. Χ.) ὑπῆρχόν τινες ἐν Κῷ ὥσπερ καὶ ἐν Ῥόδῳ τὰ τοῦ Περσέως φρονούντες « οἱ καὶ λέγειν ἐθάρρουν περὶ Μακεδόνων ἐν τοῖς ἰδίῳις πολιτεύμασι, καὶ κατηγορεῖν μὲν Ῥωμαίων, καὶ καθόλου συνίστασθαι πρὸς τὸν Περσέα κοινοπραγίαν, οὐ δυνηθέντες δὲ μεταρρίψαι τὰ πολιτεύματα πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως συμμάχιν. Τούτων δ' ἦσαν παρὰ μὲν τοῖς Κώοις ἐπιφανέστατοι Ἰππόκριτος καὶ Διομέδων ἀδελφοὶ . . . » (Πολυβ. 30, 7, 9). Νικηθέντος δὲ τοῦ Περσέως καὶ ἰσχυσάντων τῶν Ῥωμαίων, σύμπασαι αἱ πόλεις καὶ ἐπαρχίαι ἐπεμψαν πρέσβεις εἰς Ῥώμην, ὅπως συγχρητὴν τὴν σύγκλητον ἐκάστη φέρουσα τὴν ἰδίαν αὐτῆς πρότασιν. Τούτοις δ' ἄπασιν ἡ σύγκλητος οἰκείως ἀπήντησε καὶ φιλανθρώπως, πλὴν τῶν Ῥοδίων. (Πολυβ. 70, 17, 88).

Σχόλ. 2.) Ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀντιγράφῳ φέρεται Σεβαστός. Πάποιθα ὅμως ὅτι μὴ ἐπιστήσας, ὡς εἰκὸς, τὴν προσοχὴν ἐξέλαβον τὸ Ὦ ἀντί Σ, διὸ τρεπτέον τὴν ὀνομαστικὴν εἰς γενικὴν δυνάμει τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας.

Σχόλ. 3.) Διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἀπαντᾷ ἢ εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν διὰ τῶν πρέσβεων δηλωθείσας εὐνοϊκὰς διαθέσεις τῶν Κώων, ἢ διὰ τὴν ἐπὶ Μιθριδάτου, ὡς ἐφθήμεν εἰπόντες, εὐεργεσίαν.

B.

Εἰρηναῖος Εὐαράτου Εὐάρατον Ἰ' Ἀχελώου ἱερατεύσαντα Ἀπόλλωνος Δαλίου καὶ Διὸς Π[ολιεύ]ος² καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Διωδίκης Θεῶν καὶ μοναρχήσαντα Θεοῖς³.

Μάρμαρον μήκους μὲν 4 περίπου σπιθαμῶν, πλάτους 2 καὶ βάθους μιᾶς, φέρει εἰς μείζονα τῶν συνήθων γράμματα τὴν παρῴσαν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τοῦ βάθους αὐτοῦ, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἦν βάσις ἀνδριάντος τινὸς, ὡς καὶ ἐκ τῶν γραφομένων τεκμαίρεται.

4) Παρ' Ἰωσήφῳ (Ἰουδ. Ἀρχαιολ. Βιβλ. 16, 40—Βιβλ. Α, 26) ἀπαντῶμεν Εὐάρατόν τινα Κῶον, ὅστις ἦν λίαν πιστὸς φίλος Ἀλεξάνδρου υἱοῦ τοῦ μεγάλου Ἡρώδου ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ γυναικὸς Μαριάμνης, καὶ τοιοῦτος ἐδείχθη ἐν καιρῷ τῶν στυγερῶν διαβολῶν, αἱ δὲ Σπαρτιάτης Εὐρυκλῆς ἀνὴρ μοχθηρὸς ἐνέβαλε τῷ μεγάλῳ Ἡρώδῃ καὶ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἀντιπάτρῳ, τῷ ἐκ τῆς πρώτης

γυναικὸς τοῦ Ἀωρίδου, ἣν κατέλιπε βασιλεύσας, κατὰ τῶν ὁμοίως υἱῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀριστοβούλου τῶν ἐκ τῆς Μαριάμνης. Ἴδου τί περὶ τούτου λέγει ὁ Ἰωσήφος: « Ἄξιον δὲ ἀντιθεῖναι (κατὰ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ πίστιν) τὸν Κῶον Εὐάρατον τῷ Σπαρτιάτῃ. Καὶ γὰρ οὗτος ὢν ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις Ἀλεξάνδρῳ, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν Εὐρυκλεῖ καιρὸν ἐπιδημήσας, πυθνομένου τῷ βασιλεῖ, περὶ ὧν ἐκεῖνος διέδοκλεν, ὅρκους μὴδὲν ἀκηκοέναι παρὰ τῶν μεираκίων ἐπιστάσαςτο· οὐ μὲν ὦν ἡσά γέ τι τοὺς ἀθλίους· μόνον γὰρ ἦν τῶν κακῶν ἀκροατῆς ἐτοιμώτατος Ἡρώδης καὶ κεχαρισμένος αὐτῷ πᾶς ὁ συμπίστεύων καὶ συναγαγνακτῶν. » Διὰ δὲ τὸ εὐδιάβολον τοῦτο τοῦ Ἡρώδου καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἔνορκον ἀπολογίαν τοῦ Εὐαράτου ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου, ἀπέκτησεν οὗτος τὴν δυσμένειαν τοῦ Ἡρώδου, καὶ ἐνῷ οὗτος ἐζήτει ἀκριβεῖς πληροφορίας κατὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ « ἐξειργάζετο εἰ Εὐάρατός τε Κῶος Ἀλεξάνδρῳ συνήδει. » Ἦν λοιπὸν ὁ Εὐάρατος φίλος εἰλικρινῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἰσχύων ἐν τῇ αὐλῇ, ἐπιδημήσας ἴσως ἐκ Κῷ, ὅτε καὶ ὁ Εὐρυκλῆς ἐκ Σπάρτης, εἰς Ἰουδαίαν, χρόνον τινὰ μετὰ τὸν φόνον τῆς συζύγου τοῦ Ἡρώδου Μαριάμνης. — Ἄν ἦνε ὁ αὐτὸς τῷ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, δῆλον ὅτι ἔσχεν υἱὸν μὲν Εἰρηναῖον, πατέρα δὲ Ἀχελῶον καὶ τῶν μάλιστα ἐν Κῷ δυναμένων εἰς.

2) Ζεὺς. οἰσις ἦν ἀνευδοιάστως ὁ Πολιεὺς ἐπικαλούμενος, δι' ἣν αἰτίαν καὶ πολιοῦχος, προστάτης τῆς πόλεως. Οὕτως εὑρηται τὸ ἐπίθετον τοῦτο τοῦ Διὸς παρὰ Παισ. 1, 24, 4, 4—Ἀριστοτ. π. κόσμου §. 5—Πλουτ. Κοριολ. 3.—Πολιδὸς δὲ καλεῖται ἐν Ἐπιγραφῇ Ἀττικῇ εἰς Corp. Inscript. Τομ. Α. σελ. 236.

3.) Θεοὺς ἐννοεῖ ἴσως τοὺς ἀλλαχοῦ. « Σεβαστοὺς Θεοὺς » Καίσαρα καὶ Αὐγουστον. (Corp. Inscript. Αριθ. 2508—Ross. Ανακδ. Επιγρ. φυλ. Β. ἀρ 177.), ἢ ὅτι ἀπέκτησε τὴν ἐν Κῷ ὑψίστην ἀρχὴν τῆς ἱερατείας.

Γ.

Τὸ μνημεῖον Φουρείων Ἀττάλου καὶ Δαμᾶ καὶ Δημητρίου, ἐν ᾧ καὶ δευθήσονται αὐτοὶ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν καὶ τέκνα καὶ εἵτινες αὐτοὶ ζῶντες ἐνχωρήσουσιν. Ἐάν δὲ τις παρὰ ταῦτα ποιήσῃ, ἀποτείσει Ἀρτέμιδι (4) Κινδυάδι.

Σχολ. 4.) Κινδυὰς Ἄρτεμις εὑρηται παρὰ Πολυβίῳ (16, 42, 3), περὶ ἧς οὕτω λέγει « καταπεφήμεται δὲ καὶ πεπίστευται παρὰ μὲν τοῖς Βερ-

γυλιήταις· διότι τὸ τῆς Κινδυάδος Ἀρτέμιδος ἄγαλμα καίπερ ὃν ὑπαίθριον οὔτε νίφεται τὸ παράπαν οὔτε θρέχεται, παρὰ δὲ τοῖς Ἰασησὶ τὸ τῆς Ἑστιάδος. Ὑπῆρχε δὲ καὶ κατὰ τὸ γ'. τῆς 144 Ὀλυμπ. ἔτος. Εὐρηται δὲ καὶ παρὰ Στράβωνι (14 σελ. 658) « Πλησίον δ' ἐστὶ τῶν Βαργυλίων (πόλεως παρὰ τὴν Μύνδον) τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν τῆς Κινδυάδος, ὅπερ πεπιστεύκασι περιβεσθαι » ταύτόν ἐστι, ὄντος τοῦ θεοῦ, τὸ ὕδωρ μὴ ἄπτεσθαι τοῦ ἱεροῦ. (Κοραῆς εἰς Στραβ.)

Δ.

. του	—	του
. . . Δι' και	Α	ιδάνια
. αι πο	Ε	ἀγωνάριον
σωτῆ]ρι και		ἡδύντων
. δες	Ε	πομπή Εὐμένει
. ουσιν	Σ	εἰς κυπάρισσον
ἀγω]νάριον		καὶ εἰς τὸ δώδε
. λεια		κάθεον θυσία
ἔξω]ν των		καὶ ἀγωνάριον
. κυπα		ἀνήθων
. σσον	Ι	Πυθόκλεια Δι' Σωτῆρι
πομ]πή		
βασι]λει		
. αιω	ΙΑ	ἀγωνάριον ἡ 6 ^α
. ομα	ΙΒ	παρὰ Διονύσω
. δο	ΙΓ	ἐπιδάλιον
. ων	ΙΕ	πομπή
πέ]μπτοις		Μουσῶν
. ταις	ΚΕ	πομπή θια
ἐπι]δάλιον και		σιλει Ἀττάλω
κ]υπάρισσον	ΚΕ	ἀγωνάριον ἡ 6 ^α
. βουλη	ΧΡΡ	ἀπόδειξις
		διδασκάλων
		καὶ κεφαλαίων

Σχόλ. εἰς ἀριθ. 4.) Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἀναφέρεται πομπή Εὐμένει καὶ πομπή βασιλεῖ Ἀττάλῳ. Ἐκ τούτου δυνάμεθα, νομίζω, νὰ εὕρωμεν τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιγραφῆς. Ἡ σειρά τῶν βασιλέων τοῦ Περγαμηνοῦ βασιλείου εἶναι ἡ ἐξῆς· « Φιλέταιρος, διοικητῆς (283—263) — Εὐμένης Α (263—241) — Ἀττάλος Α (241—198) — Εὐμένης Β (198—157) — Ἀττάλος Β (157—137) — Ἀττάλος Γ (137—132) — Ἀριστόνικος (132—129) ».

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη λοιπὸν ἐγένετο ἡ ἐπὶ βασιλείᾳ Ἀττάλου τοῦ Α', διαδόχου Εὐμένους τοῦ Α', ἡ ἐπὶ βασιλείᾳ Ἀττάλου τοῦ Β', διαδόχου Εὐμένους τοῦ Β'.

Ἡ λέξις ἀγωνάριον δὲν εὐρηται οὐδ' ἐν τῷ θησαυρῷ Ἑρρίκου Στεφάνου.

Θυσία εἰς τὸ Δωδεκάθεον. Δωδεκάθεον καλεῖται φάρμακόν τι παρὰ Παύλῳ Αἰγινήτῃ 7, ἐκ δώ-

δεκα μερῶν συνιστάμενον, καὶ χλόνη δὲ τις κατὰ Πλιν. 25, 4, ἥτις ἔλαβε τὴν μεγίστην ὑπόληψιν ὅτι πινομένη μὲ ὕδωρ ἱατρεῖαι πάντα τὰ νοσήματα δι' ὃ καὶ ἐκλήθη δωδεκάθεον πρὸς τιμὴν τῶν δώδεκα θεῶν. Ἐνταῦθα δὲ ἡ λέξις σημαίνει βεβαίως ἡ βωμόν τινα ἢ ναὸν τῶν δώδεκα θεῶν.

Πυθόκλεια Δι' Σωτῆρι. Πυθοκλῆς καὶ Πυθοκλείδης εὐρηται ὀνόματα ἀνδρῶν, ἀλλ' οὐχὶ Πυθόκλεια. Πυθαλείπω τὴν ἐρμηνείαν τῆς φράσεως ταύτης εἰς τὴν φιλολογικὴν ἀγγλίαν ἄλλων.

Πρὸ τῆς ἐσχάτης ἡδὴ ἀνορύξεως τῆς ἀνω ἐπιγραφῆς ἔμενον γνωσταὶ εἰς ἡμᾶς αἱ ἐφεξῆς ἐν Κῶ ἀγόμεναι ἐορταί. α) Κατὰ τὸν Ἀθην. 6, 262 καὶ 14, 639, καὶ Dapper, Voyage en Asie Mineure Νομισμ. 17 τὰ Ἡραῖα, καθ' ὅ, ὅτε τῇ Ἡρᾷ ἔθυσαν οἱ Κῶοι, οὐδεὶς τῶν δούλων εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἱερὸν, οὐδὲ παρεγίνετο ἐπὶ τὴν εὐωχίαν, ὥς ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν τῶν Εὐμενίδων ἐορτήν, καὶ ἐν Αἰγίνῃ (Πλουτ. Κερ. Ρωμαῖκ. 45) καὶ παρὰ Ρωμαίους κατὰ τὴν τοῦ Ἡρακλέους τελετὴν (Σερβ. εἰς Αἰνείαδ. 9). 6) Ἱερὰ τῷ Ἡρακλεῖ μεγαλοπρεπῆ ἐπὶ πλείστας ἡ τρεῖς ἡμέρας διαρκοῦντα, ἀλλοκόπως τοῦ ἱερέως ἐνδυσμένου κατὰ τὸν Πλουτ. Ζητημ. Ἑλλήν. 58 καὶ Ross Ανεκδ. Ἐπιγρ. φυλλ. 3, ἀρ. 311 καὶ Ἀριστ. ῥητορ. Τομ. Α. σελ. 60 ἐκδ. Δινδورφ, καθ' ἣν ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε τὸ ἐπίθετον Ἄλεξις καὶ Ἰστατο ἐπηρεζόμενος τῷ νώτῳ τὸ ῥόπαλον, καὶ κατὰ παρὰ Dapper νομίσματα, καὶ τὴν σήμερον ἔτι ὑπάρχουσιν θέσιν ἐπονομαζομένην Ἀρακλῆς. γ) Ἱερὰ Διὸς τοῦ Ἰετίου κατὰ Ross Ανεκδ. Ἐπιγρ. φυλλ. Β. ἀρ. 175. δ) Ἱερὰ τῇ Ἀρτέμιδι κατὰ Ross, αὐτόθι ἀρ. 476. ε) Ἱερὰ Ἐκάτης κατὰ τὴν πιθανὴν εἰκασίαν τοῦ Ross αὐτόθι ἀρ. 478. ς) Ἱερὰ Χαρμύλου Κῶου ἡρώος, αὐτόθι φυλλ. 3 ἀρ. 309 καὶ Eckel Doctr. Num. Τομ. 2 σελ. 598. ζ) Ἱερὰ τῶν Δώδεκα Θεῶν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 2 ἡμετέραν ἐπιγραφὴν καὶ τὴν φράσιν τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς « καὶ εἰς τὸ δωδεκάθεον θυσία » ἢ ἡ περιβλεπτος τοῦ Ἀσκληπιοῦ τελετὴ κατὰ Στραβ. 8, 374 καὶ 657—Βαλ. Μάξ. 1, 19—Δίων Κασ. 51, 8—Πλιν. 35, 40, 36—Παυσ. 3, 23, 6—Ἀριστ. ῥητορ. Τομ. Α, σελ. 74—77 ἐκδ. Δινδورφ. — Dapper, Voyage, ἐν τοῖς Νομίσμασι τοῖς Κωακοῖς—Pellerin Νομισμ.—Mionet ὡσαύτως. θ) Μεταγενεστέρως ἐπὶ Ρωμαίων ἱερὰ τῆς Σεβαστῆς Ῥέας κατὰ Corp. Inscript. Boeck αρ. 2508. ι) Ἱερὰ εἰς Σεβαστοὺς θεοὺς τοῦ Καίσαρος καὶ Αὐγούστους κατὰ Boeck Corp. Inscr. αρ. 2508 καὶ Ross Ἐπιγρ. φυλλ. Β. αρ. 177. ια) Ἐορτὴ τῆς Λητοῦς κατὰ Τακτ. Χρόν. 12, 61.

Ἦδη δὲ ἐκ τῶν ὑπ' ἀρ. 2 καὶ 4 ἡμετέρων ἐπιγραφῶν βεβαιούμεθα ιβ) Ἱερὰ Ἀθηνᾶς, ὥς καὶ τὸ παρὰ Dapper ὑπ' αρ. 21 νόμισμα φέρει τὴν κερα-

λὴν τῆς Ἀθηνᾶς. γ) Ἱερὰ Ἀπόλλωνος Δαλίου. ιδ) Διὸς τοῦ Πολιέως. ιε) Πυθόκλεια Διὸς Σωτῆρι.

Πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ διαφόρους κατὰ καιροὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ τελουμένας πομπὰς μανθάνομεν, ὧν οὐδαμοῦ γίνεται τις μνεία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν, ὡς πομπὴ Εὐμένει τῷ τῆς Περγάμου βασιλεῖ, πομπὴ Μουσῶν, πομπὴ Βασιλεῖ Ἀττάλῳ, πρὸς δὲ καὶ ἀγωνάρια ἀνέκων καὶ ἡρώωντων.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀντεγράφη ἀπὸ μαρμάρου ἔχοντος μῆκος μὲν $1\frac{1}{2}$ σπιθαρμῆς, 2 δὲ πλάτους. Ἡκρωτερικασμένη δὲ μόνον κατὰ τὰ δύο πλευρὰ τοῦ πλάτους.

Ε΄.

Φιλήτου¹

οἰκονόμου²

τῆς Κῶων

πόλεως

οἰκονομήσαντος ἔτη

ΚΓ

ἀμέμπτως.

Σχολ. 1) Ἡ ὀνομαστικὴ Φιλήτας. Τὴν γενικὴν τοῦ ὀνόματος τούτου ἀπαντῶμεν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μόνον ταύτῃ καὶ ἐν Ἰωνιᾷ τῆς Εὐδοκίας « περὶ Φιλήτου τοῦ Γραμματικοῦ ». ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο φέρεται καὶ ὁ Κῶος γραμματικὸς καὶ ποιητὴς, διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου τοῦ ἐν Κῷ γεννηθέντος, ποιήσας Ναξιακὰ, Παίγνια, Ἑρμηνείαν, Ἀτάκτους γλώσσας ἢ Ἀτακτα, Ἐπιγράμματα, Ἐλεγεία, Ἑρμῆν, Τήλεφον, υἱὸς Τηλέφου, ἰσχνὸς εἰς ἄκρον, καὶ ἐρώμενος Βάττιδός τινας, ἦτις καὶ παρὰ Προπερτίῳ πολλάκις μνημονεύεται καὶ Ἀθηναίῳ. Καὶ περὶ μὲν τῶν κατ' αὐτὸν παραπέμπομεν εἰς τὰ *Fragmenta Philetae Coi* ὑπὸ C. Cayser. Αὐτόθι ὁμοίως εἶναι ἀνάγκη νὰ πληροφορηθῶμεν πῶς γραπτέον τὴν λέξιν, ἀφοῦ ἄλλοῦ που δὲν γίνεται λόγος, Φιλήτας ἢ Φιλητᾶς; Ἐπίσθην ὅτι γράφεται Φιλήτας κατὰ τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν—Εὐδοκ. ἐν Ἰωνιᾷ καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς χωρίων. Ἀθην. 7, 327 f—3, 444, e—9, 383, b—11, 467, e καὶ f 41, 495, e καὶ 496, c καὶ 498 a καὶ 483, a—12, 552, b—14, 645, d—14, 646, d—15, 677, c καὶ 678, a καὶ d—Ἡσυχ. ἐν λεξ. Ἀμαλλὰ καὶ λεξ. Θεσπάλαι—Παυσ. Ἠλικ. 5, 8—Ἀἰλιαν. Ποιη. ἱστορ. 9, 44—Εὐστ. εἰς Ὀδυσ. σελ. 1885, 51—Στραβ. 14, 657—Γαλην. Τομ. Α' σελ. 306 ἐκδ. Βασιλ.—Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. 2, 4, 5. Ἐπίσθην τοῦναντίον ὅτι γράφεται ἢ λέξις Φιλητᾶς ἐκ τοῦ Σουίδα ἐν λεξ. Φιλητᾶς, Ζηνόδοτος, Βάκις—Ἡσυχ. ἐν λ. βεβουκῶς, σκεῖρος, σκώζης, ὑπεζῶσθαι, ὑπ' αὐνὴν—Ἀθην. 2, 74, a—2, 43 f—9, 401, e δις—13, 598, e—Θεόκρ. 7, 40—Μόσχ. Ἐπιταφ. Βίων. 97. Συνεπέρανα λοιπὸν ὅτι τὸ ὄνομα γενικῶς τονίζεται καὶ Φιλήτας καὶ Φιλητᾶς· διότι αἱ μνημονευθεῖσαι γενικαὶ καὶ τὰ

χωρὶς ἀποδεικνύουσι τοῦτο. Ὁ δὲ Κῶος ποιητὴς ὅτι ὀνομάζετο Φιλητᾶς συνηθέστερον. Schweighauser ὁ σοφὸς ἐκδότης τοῦ Ἀθηναίου καὶ ὁ τούτῳ ἐπόμενος Th. Siebenkeer τοῦ Σράβωνος παραδέχοντι τὴν γραφὴν Φιλητᾶς ὡς ὀρθήν, ἀποσκορακίζοντες τὴν γραφὴν Φιλήτας καὶ τὴν ἐσφαλμένην Φιλίτας.—Παρακαλεῖται ὁ Κ. Φιλητᾶς καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ νὰ λύσῃ τελέως τὴν ἀπορίαν ἡμῶν.—Ὁμοίως τῇ λέξει Φιλήτας τονίζεται καὶ ἡ ἐν χρήσει Νικήτας.

Ὁμοία κατὰ τὴν μορφήν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ εἶναι καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 2512 ἐπιγραφὴ τοῦ Boeck (Corp. Iser.) « Διονυσίου πόλεως Κῶων οἰκονόμου » ἦτις, καὶ νῦν ἔτι παρίσταται ἐντεθειμένη ἐν τῷ τοίχῳ τῆς παρὰ τὴν παραλίαν ἐκκλησίας « Παναγίας Γοργοπητῆς ».

2) Οἰκονόμος τῆς πόλεως ἄρ' αὖτε λέγεται ὁ ταμίας ἄλλως καλούμενος, ὡς ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2, 40, 4—Πλ. Πολ. σελ. 259, 6—Ἀριστ. Πολ. 5, 41, ἢ ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας ὁ φέρων τὸν τίτλον οἰκονόμος;

Γ΄.

Ἐπὶ πλακὺς ἀκεραίας μόνον κατὰ τὴν κάθετον πλευρὰν τὴν πρὸς δεξιὰ.

βασι]λέως Πτολεμαίου καὶ το...

ητήσατο δικαστὰς καὶ διαλ[ογι

στά]ς διακρινούντας περὶ τῶν ἀμφ[ι

σθητήσεων] τῶν συμβολαίων, καὶ ἡ πόλις ἢ τῶν

Κῶων ἀπέ]στειλεν ἄνδρες καλοὺς καὶ αγαθοὺς

όμενοι πρὸς ἡμᾶς περὶ τε τῶν ἀπο

τῶ]ν ἀμφισθητήσεων καὶ τῶν ἄλλω[ν

τῶν αὐτοῖς ὑπὸ τῆς πόλεως

τοὺς τῶν διαφορομένων ἀνα

πο]λλάκις ἐφ' αὐτοὺς διέλυον συμφ[ώ

δε διέκρινον μετὰ πάσης δικα[ι

νος δὲ αὐτοῖς τοῦ χρόνου γινομένο[υ

τῶν κρίσεων καὶ βουλομένων τῶν

πρὸς τὰ ἴδια ὁ δῆμος

τοὺς μετὰ Βάκχωνο[ς

μείναντας καὶ τὰ λε

ς ἐξαγαγόντας με

ΣΟΑΙΝΑΕ . ΙΣΟΔΕΚ.

σθαι βουλόμενοι κ[...

ΛΟΝ ἐποιήσαντ[ο

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Ἡ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Συνέστη ἐν Λονδίῳ ἐταιρία περιλαμβανούσα μετὰ τῶν μελῶν της Ἱεράρχας, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας σκοπὸν ἔχουσα,